

HS+

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

Your *Jamsai*
Kiss
on My Neck
나의 목에 키스했다.

Just Nightmare ฝัน | Replica ภาว

Jamsai
ทดลองอ่าน

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

Your Kiss on My Neck

Just Nightmare เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2327-3

ภาพประกอบ Replica

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 229 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

สำหรับใครที่เคยอ่านผลงานของ 'Porshenocchio' เรื่อง 'My Bite on Your Lips' แล้วล่ะก็ บอกเลยว่าห้ามพลาดด้วยประการทั้งปวงกับนิยายที่อยู่ในมือเล่มนี้ค่ะ 'Your Kiss on My Neck' ผลงานแนว JLS+ เล่มแรกของ 'Just Nightmare' ซึ่งเป็นนิยายในโปรเจกต์แวมไพร์ที่นักเขียนทั้งสองจับมือกันสร้างสรรค์ขึ้นมา โดยตัวละครเอกของทั้งสองเรื่องเป็นแวมไพร์พี่น้องสองตัวสุดท้ายในเกาหลีใต้ ที่ใช้ชีวิตอยู่บนโลกนี้มาแล้วสามร้อยปี!

'My Bite on Your Lips' และ 'Your Kiss on My Neck' สามารถอ่านแยกกันได้เลย ไม่มีปัญหาค่ะ แต่ถ้าอยากรู้ครบจบทุกประเด็นก็แนะนำให้อ่านทั้งสองเล่มไปเลย! และจะอ่านเล่มไหนก่อนหรือหลังก็ได้ค่ะ

ร่วมเดินทางและเป็นกำลังใจให้แวมไพร์สาว 'คิมซองอิน' กับ 'ยุนโฮ' ชายหนุ่มที่เป็นมนุษย์ธรรมดาๆ คนหนึ่ง เพื่อที่ทั้งคู่จะสามารถข้ามผ่านอดีตอันแสนโหดร้ายไปด้วยกัน

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

จากใจนักเขียน

ช่วงกลางปีระหว่างที่เรากำลังเขียนเรื่องนี้อยู่ จู่ๆ คุณพ่อก็จากไปอย่างไม่มีการตั้ง
ตอนนั้นเราไปไม่ถูก ไม่รู้จะเอาอย่างไรต่อดี เป็นช่วงเวลาที่ยากที่สุดที่เราเคยจัดการกับ
ตัวเองไม่ได้ ก่อนหน้านั้นเราชอบรับว่าเราหมดไฟ คิดว่าคงกลับมาเขียนหนังสือไม่ได้แล้ว
ไม่รู้สิ มันเหมือนแบบ...เรากลัวผลตอบรับบางอย่าง เราประเมินค่าผลงานตัวเองที่ผ่านมา
ค่อนข้างต่ำ นักอ่านเราก็เฉพาะกลุ่ม ช่วงนั้นเราแอบเครียด จนพินีม (หนึ่งในกอง บ.ก.)
บอกกับเราว่ามันยากนะ แต่เมื่อผ่านไป ความรู้สึกทุกอย่างมันจะยังอยู่ในนี้ เราจะ
เรียนรู้และอยู่กับมันได้ ส่วนพี่พอร์ช (Porshenocchio) ก็ใจเย็นกับเรามาก คุยง่าย
ไม่มีปัญหาอะไรเลย มีอะไรก็ปรึกษากันตลอด เป็นบุคคลที่คุยด้วยเยอะที่สุดแห่งปีแล้ว
ฮ่าๆ การทำงานนี้มันเลยเหมือนเป็นการทำงานกับคนที่เข้าใจที่มาพร้อมกำลังใจ วันที่เรา
บอกทุกคนว่าเราทำมันจบแล้ว มันเปี่ยมไปด้วยความปลื้มปิติ เพราะนี่เป็นผลงานอีกชิ้นหนึ่ง
ที่เราใช้แรงใจมันหนักแทนคราบน้ำตา จึงขอใช้พื้นที่สุดท้ายที่เหลืออยู่ขอบคุณพี่ๆ ทุกฝ่าย
ใน สนพ. แจ่มใส เรารู้ว่าพี่ๆ ทำงานหนัก ขอขอบคุณพินีม (กอง บ.ก.) และพี่เก้ (รีไรเตอร์)
สำหรับหยุดเรื่องพี่ๆ ที่ให้กับความสมบูรณ์ของหนังสือเล่มนี้ พี่พอร์ช (Porshenocchio)
สำหรับความอิสระที่ลงตัวของสองเรา เราทำมันสำเร็จแล้วนะพี่! และพี่เพย (Replica)
สำหรับความสวยงามของภาพปกเล่มนี้ครับ หวังว่าจะได้ร่วมงานกันอีกนะฮะ รวมถึง
เพื่อนๆ ครอบครัว โดยเฉพาะพ่อ... ขอคุณที่เป็นอีกหนึ่งบทเรียนและบททดสอบสำคัญ
ที่ทำให้แข็งแกร่งขึ้น ที่สำคัญเลยก็คือ...ขอบคุณนักอ่านที่ถือหนังสือเล่มนี้อยู่ เพราะคุณคือ
คนที่ทำให้เราได้รู้ว่าจริงๆ แล้วช่วงเวลาที่เรามีความสุขที่สุดคือการเขียนหนังสือและ
ได้ทำสิ่งนี้ให้คุณ ขอขอบคุณครับ :)

Just Nightmare

facebook.com/j.nightmarez | twitter : @jndreamz

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทนำ

ความรู้สึกระหว่างจำศีลของแวมไพร์มันเหมือนฉันกำลังล่องลอยอยู่กลางอวกาศ รู้สึกได้ถึงแสงระยิบระยับส่องประกายคล้ายดวงดาว มีลมโกรกด้วยอุณหภูมิพอเหมาะกำลังสบาย สามารถกำหนดให้สมองเลือกที่จะทำงานหรือไม่ก็ได้ ขึ้นอยู่กับประสาทรับเสียดกับสิ่งที่ฉันเลือกที่จะฟังแล้วคิดตาม หรือถ้าไม่อยากคิด... ฉันก็สามารถเลือกเพลงที่เคยได้ยินหรืออยากฟังมาช่วยกล่อมอารมณ์ให้เกิดความสุนทรีย์หมุนเวียนไปตามกาลเวลา หรือถ้าฉันไม่อยากได้ยินอะไร ไม่อยาการู้สึกอะไร ฉันก็แค่ปิดโหมดแล้วชัตดาวน์ตัวเอง

อันที่จริงฉันจำศีลมาได้สิบเจ็ดปีเศษแล้วละ (นับจากการตื่นครั้งล่าสุด) บ่อยครั้งที่สะดุ้งตื่นขึ้นมาบ้าง แต่เมื่อร่างกายต้องใช้พลังงาน ฉันก็ต้องการเลือกและเพื่อไม่ให้ลำบากฉันก็แค่จำศีลต่อไป

ฉันชื่อคิมของอินคะ อายุสามร้อยปีแล้ว เป็นแวมไพร์ยุคที่สามสิบสอง เทียบเท่ากับพี่ชายของฉัน เราสองคนเป็นแวมไพร์สองตัวสุดท้ายในเกาหลีใต้ ซึ่งหลักๆ หน้าที่ของแวมไพร์แต่ละประเทศคือจะต้องคอยบันทึกพงศาวดารลงหน้าประวัติศาสตร์เพื่อยืนยันความจริงในแต่ละยุคสมัย อาจจะเป็น

ในรูปแบบของการโยนหลักฐานต่างๆ คอยเข้าฝัน คอยกระซิบบอก พวกนักโบราณคดีให้บันทึก หากประเทศไหนสูญเสียแวมไพร์จนแทบไม่เหลือ ประเทศนั้นก็จะมีปราศจากผู้บันทึกความจริง และหน้าประวัติศาสตร์ก็อาจจะผิดเพี้ยน ซึ่งมีหลายประเทศที่มีการล่าแวมไพร์กันไปตั้งแต่หลายร้อยปีก่อน ในสมัยปู่ย่าตาทวดของฉัน ตอนนั้นมีหลายคนเข้าใจผิดว่าพวกเราเป็นตัวประหลาดและอาจเป็นต้นเหตุของอาชญากรรมเลยมีการกำจัดแวมไพร์จนเกือบสูญพันธุ์ ต้นตระกูลแวมไพร์เกาหลีใต้ของเราหนีรอดและสืบทอดทายาทมาได้จนถึงตอนนี้

แต่ก็น่าผิดหวังที่แวมไพร์ที่เหลือสองตัวสุดท้ายกลายเป็นฉันกับชิงซุน พี่ชายสุดที่รัก (?) ที่ใช้ชีวิตมายาวนานตัวติดกันมาสามร้อยปีเต็มแต่กลับไม่มีใครเสียสละยอมมีทายาทเลยสักคน ซึ่งถ้าถามหาเหตุผลจากฉัน ฉันก็จะตอบได้อย่างเต็มปากเต็มคำเลยว่า 'โคตรจะไม่พร้อม' แถมประเด็นคือฉันเองก็ยังหาใครที่จะมาเป็นพ่อของลูกไม่ได้!

ฉันเคยถามชิงซุนเหมือนกันว่าทำไมเขาถึงไม่มีลูก เพราะหากมองถึงความเป็นไปได้เห็นที่หมอนั้นจะทำงานกว่า ในเมื่อเขานอนกับผู้หญิงมาแล้ว เป็นร้อยเป็นพัน แต่นั่นแหละ จะว่าไปถ้าถามฉัน เอาจริงๆ การมีอยู่ของแวมไพร์สมัยนี้มันแทบไม่มีประโยชน์อะไรเท่าไรเมื่อเทียบกับเมื่อก่อน เพราะความเจริญของเทคโนโลยีก็เข้ามามีส่วนช่วยจดจำและแบ่งเบาภาระได้เยอะ พวกเราเลยเลือกที่จะอยู่กันแบบใช้ชีวิตไปวันๆ อย่างชิงซุนก็สนุกกับการเดินสายอยู่บนเส้นทางบันเทิงของเขาด้วยวิธีต่างๆ แบบไม่มีที่สิ้นสุดดูๆ ก็ไม่เห็นจะเบื่ออะไร ต่างจากฉันที่... อยากจะตายหายไปจากโลกนี้เต็มที ถ้าชิงซุนไม่ขอร้องไว้ให้ฉันอยู่เป็นเพื่อนเขา ฉันก็คงยอมเห็นแก่ตัวหาวิธีตายจากไปเหมือนกับที่พ่อแม่ของพวกเราเคยทำหลังจากที่ทั้งคู่เหนื่อยกับการไม่ตายมาเจ็ดพันปี ถ้าพวกเขายังอยู่ตอนนี้ก็คงได้เห็นความเปลี่ยนแปลงหลายอย่าง ซึ่งเอาเข้าจริง...ตอนนี้มันน่าจะสนุกกว่าตอนนั้นก็ได้อีก

แต่ก็เชื่อว่าการจำลองจะเหมือนการปิดตัวเองจนไม่รู้โลกภายนอกนะ ฉันยังคงได้ยินเสียงกระซิบบ เสียงความเคลื่อนไหวต่างๆ ฉันสามารถพาตัวเอง

ไปเห็นว่าในแต่ละวันมีอะไรเพิ่มขึ้นมาบ้าง โลกของเราจะเกิดภัยธรรมชาติอะไร จากอะไร มีการเคลื่อนที่ของแผ่นเปลือกโลกส่วนไหน หรือกระทั่งเรื่องของ เทคโนโลยีที่มีการเปลี่ยนแปลงพัฒนาเพิ่มขึ้นทุกวัน ซึ่งถ้าเป็นอย่างหลัง คนที่ฉันสามารถเข้าไปคุยด้วยได้ดีที่สุดก็คือชิงฮุน พี่ชายฉันจะสามารถส่งกระแสจิต เข้ามาคุยกับฉันได้ตลอดช่วงจำศีล แต่บางที่เขาก็ชอบพูดมากจนฉันรำคาญ ชอบทำอะไรที่ฉันไม่สมควรไปเห็น และเมื่อเกิดเรื่องแบบนี้ฉันก็แค่ปิดหัดตาดาวร์ ตัวเองไม่ให้รับรู้อะไรได้เหมือนกัน

หลายปีมานี้ชิงฮุนเล่าว่าคนส่วนใหญ่เริ่มเปลี่ยนมุมมองต่อแวมไพร์ไปในหลายทิศหลายทาง ที่ตลกที่สุดก็คือการที่พวกเขาคิดว่าแวมไพร์มีพลังวิเศษ เช่น หายตัวได้ วิ่งเร็ว ปีนขึ้นลงต้นไม้เป็นว่าเล่น หรือแม้กระทั่งการปล่อยพลัง เป็นซูเปอร์ฮีโร่ช่วยโลก ซึ่งในความเป็นจริงแวมไพร์ไม่ใช่แบบนั้น พวกเราไม่มีพลังวิเศษ มีดีแค่เป็นอมตะ ร่างกายภายนอกก็เฉกเช่นมนุษย์ทั่วไป หยุดโตที่อายุยี่สิบห้าปี ไม่มีวันแก่ และกินเลือด เอ่อ อันนี้สิเรื่องจริง

กฎหลักของการเป็นแวมไพร์มีอยู่ไม่กี่ข้อ เท่าที่นึกได้คือหนึ่ง... จะต้องไม่ฆ่ามนุษย์ หากเหตุผลนั้นมีสาเหตุที่คนคนนั้นล่วงรู้ความลับว่า พวกเราเป็นแวมไพร์แล้วส่งผลเสียต่อแวมไพร์ตัวอื่นๆ

สอง... เราไม่สามารถเปลี่ยนใครเป็นแวมไพร์ได้หากไม่ได้กัดเข้า เส้นเลือดใหญ่ของอีกฝ่าย

และข้อสุดท้าย... การเป็นแวมไพร์ต้องเป็นความลับที่สุด

จะว่าไปแล้ว... ในชีวิตของฉันเห็นที่จะมีมนุษย์เพียงคนเดียวเท่านั้นแหละ ที่รู้ว่าฉันเป็นแวมไพร์...

ตลอดชีวิตของฉันสามร้อยปีฉันมีหน้าอยู่ในสังคมค่อนข้างน้อยมาก หากไม่มีเหตุการณ์อะไรสำคัญมากพอให้เข้าไปเกี่ยวข้องฉันก็จะจำศีล เขาเป็นเอาตายอย่างเดียว การมีเพื่อนสำหรับฉันจึงเป็นเรื่องไกลตัว เว้นก็แต่เมื่อยี่สิบแปดปีก่อนที่ฉันได้มีโอกาสสมัครเข้าไปเรียนในมหาวิทยาลัยของเขาและได้เจอกับ...

นาบี... จงอู...

และ...

มยองซู

มีนาคม 1989

ฉันรู้สึกเหมือนโดนสะกดรอยตาม

เรื่องแบบนี้มันควรจะเกิดขึ้นตั้งแต่วันแรกของการมาเรียนมหา'ลัย
ของฉันเลยแหละ ฉันใช้สองเท้าก้าวฉับๆ ออกจากรั้วไปให้เร็วที่สุด แอบรู้สึกได้
ตั้งแต่เช้าแล้ว ตอนพักกลางวันก็ด้วย เริ่มรู้สึกกังวลอย่างบอกไม่ถูก แต่
ทำยังไงได้ละ ฉันจะปล่อยให้คนแปลกหน้าที่กำลังเดินตามฉันอยู่เดินตามฉัน
ไปเรื่อยๆ แบบนี้ไม่ได้ ซึ่งขุนย้าหลายรอบมากกว่าห้ามให้ใครรู้ว่าบ้านของเรา
อยู่ที่ไหน แล้วอีกอย่าง...คนคนนั้นเป็นใคร ทำไม่ถึงต้องมาเดินตาม หรือว่า
ฉันเผลอทำอะไรให้คนอื่นสงสัยหรือ

ถึงแม้ว่าฉันจะไม่มีสิ่งคมมาหลายช่วงอายุแล้วก็ไม่ได้หมายความว่า
ฉันจะอยู่ไม่เป็นสักหน่อย เสื้อผ้าหน้าผมฉันก็ตรงตามยุค หรือเพราะ
ไอ้ผมสั้นระคนี่ดูเรียบง่ายเกินไปหรือ ในขณะที่ร้านเสริมสวยกำลังเป็นที่นิยม
ของสาว ๆ นะนะ เอ้อ ฉันโคตรไม่ชอบความรู้สึกแบบนี้เลย

ฉันเดินไปตามถนน เดินวนๆ อยู่แถวนี้มาราวๆ สามสี่รอบเห็นจะได้
กำลังคิดหาวิธีเพื่อที่จะทดสอบให้แน่ใจสักนิดว่าใครกันกำลังเดินตามฉันอยู่
และตอนนั้นเองฉันก็รีบหมุนตัวเลี้ยวเข้าร้านกาแฟแห่งหนึ่งตรงหัวมุมที่กำลัง
จะเดินผ่าน เอละ แผนนี้ น่าสนใจ ฉันต้องลองเข้าไปนั่งเพื่อแอบดูหน่อยว่า
'ผู้ชาย' คนนั้นจะยังตามฉันเข้ามาในนี้หรือไม่ แต่อนิจจา...เมื่อสองเท้าฉัน
ก้าวเข้ามา ก็พบว่าไม่มีที่นั่งว่างเหลือแม้แต่ที่เดียว...

ที่แยะไปกว่านั้น...กลิ่นของนม กลิ่นของกาแฟอื่นต่างๆ ทำให้ฉัน
รู้สึกสะอิดสะเอียนอยากจะทำ呕 เพราะฉันไม่ค่อยคุ้นเคยกับของพวกนี้เท่าไร
ก็เหม็น ปกติก็กินดื่มอยู่อย่างเดียวนี่นา... แต่อ๊ะ นั่น...ฉันเห็นโต๊ะหนึ่ง
ที่มีเก้าอี้วางอยู่ถึงสองตัว แต่มโต๊ะนั้นยังมีคนนั่งอยู่แค่สองคน เป็นผู้ชายกับ
ผู้หญิงคู่หนึ่ง ฉันสบตาผู้หญิงคนนั้น เธอมีท่าทางน่าสนใจบางอย่าง รวากับ
จู่ๆ ก็ถูกชะตาขึ้นมาชะอย่างนั้น ฉันรีบเดินปรี๊ดตรงเข้าไปหาเธอพร้อม กับ
เอ่ยปากถามด้วยน้ำเสียงที่คิดว่าจริงใจที่สุด

"ขอโทษค่ะ พอดีไม่มีที่นั่งว่างเลย ตรงนี้มีคนนั่งใหม่ค่ะ" ฉันทึ่งว่า เธอหันไปมองหน้าชายหนุ่มที่มีผ้าโพกหัวแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าสุดประหลาดที่กำลังเป็นที่นิยมในหมู่วัยรุ่นเพศชาย เขามองมาที่ฉันด้วยแววตาสะอึดนิดหน่อย สายตาคู่ นั้นมองฉันตั้งแต่หัวจรดเท้า อาจจะเป็นด้วยความที่ฉันแต่งตัวเรียบง่าย แถมยังใส่แว่นท่าทางโกะกั๊งไม่น่าคบหาเลยแม้แต่นิด ผิดกับสาวน้อยหน้าตาจิ้มลิ้มข้างเขาที่ยิ้มให้ฉันอย่างยินดีต้อนรับยิ่งกว่าพนักงานแคชเชียร์

"ได้สิ นั่งเลยๆ แต่เดี่ยวเรามีเพื่อนมาด้วยอีกคนหนึ่งนะ" พอฉันได้มองพวกเขาใกล้ๆ ก็รู้สึกคุ้นหน้าอย่างบอกไม่ถูก ค่อยๆ ย่นคิ้วเป็นการครุ่นคิดเล็กน้อยก่อนจะนั่งลงที่ฝั่งตรงข้ามอย่างเก๋ๆ กั๊งๆ

"เอ๊ะ เธอใช่คนในคลาสวันนี้เปล่า" ผู้ชายคนนั้นพูด ฉันถึงบางอ้อทันที มีน่าละ ก็ว่าอยู่สองคนนี่หน้าคุ้นๆ

"เอ่อ คิดว่าใช่ละ ฉันชื่อของอิน อยู่คณะบริหารธุรกิจปีหนึ่ง มหา'ลัยของเซ" ฉันตอบด้วยสายตาลอกแล็กเล็กน้อย พยายามหลบตามองที่ประตูอยู่เรื่อยๆ ดูว่ามีบุคคลน่าสงสัยเดินตามมาถึงหน้าร้านไหม

"ถูกแฉง เธอใช่ใหม่คนที่อยู่คนเดียวทั้งวัน ไม่ยอมคุยกับใคร นี่ไม่มีเพื่อนเลยเหรอ" ผู้ชายคนนั้นพูดต่อก่อนจะชี้นิ้วมาที่หน้าฉันเหมือนประโยคเมื่อสักครู่ เป็นเรื่องตลกทั่วไป ฉันทำสีหน้าไม่ถูกนอกจากยิ้มแห้งๆ ในขณะที่ผู้หญิงที่นั่งข้างๆ เขาใช้ศอกกระทุ้งใส่เหมือนเป็นการเตือนสติว่าสิ่งที่เขาทำอยู่ มันเรียกว่าเสียมารยาท

"เอ่อ ขอโทษทีนะ หมอนี่ก็แบบนี้แหละ ปากไวไปหน่อย ยินดีที่ได้รู้จักนะ ของอิน ฉันทื่นอานปี ส่วนคนปากเสียที่นั่งข้างฉันนี่คือจองอู" พอเห็นทั้งคู่เขม่นใส่กันก็อดยิ้มออกมาไม่ได้ เริ่มรู้สึกได้ว่าลึกๆ พวกเขาอาจจะชอบกันอยู่ หรือบางที...

"เอ๊ะ พวกเธอสองคน..." ฉันทึ่งไปตรงหน้าสลับกันไปมา "...เป็นแฟนกันเหรอ"

"โห้ว! ไม่ใช่เลย! ไม่มีทางเด็ดขาด!!" จองอูยกมือขึ้นพร้อมปฏิเสธเสียงแข็ง นอกจากผมกระเซอะกระเซิงนั่นแล้ว ใบหน้าของเขาเมื่อดูใกล้ๆ จะเห็นรอยฟกช้ำและบาดแผลจางๆ ตามคิ้ว จมูก และริมฝีปาก สิ่งเหล่านี้

บ่งบอกถึงนิสัยว่าน่าจะเป็นคนเฮ้วไม่น้อย แถมคำพูดคำจาก็ดูเป็นนักเลง คงไม่แปลกหรอกที่สาวน้อยตัวเล็กกว่าเขาเกือบครึ่งตัวอย่างน่าปีจะทำสีหน้า เหมือนรังเกียจไม่ต่างกันตอนได้ยินคำถามนั้นจากปากฉัน

"ฉันก็ไม่เอาหมอนี่หรอก ให้ตายเถอะของอื่น นี่เราดูเหมือนเป็นแฟนกัน ขนาดนั้นเลยเหรอ" นาปีปฏิเสธพร้อมชูนิ้วชี้กับนิ้วกลางไขว้เข้าหากันเป็นการ บอกว่าเธอไม่ได้โกหก เธอมีลักษณะท่าทาง คำพูดคำจาไม่เหมือนผู้หญิงทั่วไป ดูธรรมดาแต่กลับน่ารักมีเสน่ห์อย่างบอกไม่ถูก เวลาเธอยิ้มเหมือนโลกทั้งใบ สดใสขึ้นมาทันตา และการที่เธอมีผมสีดำขลับเรียบๆ ของตัวเองขึ้นเป็นหางมำ ก็ทำให้เธอดูเป็นเด็กสาวบอบบางน่าทะนุถนอม น่าเอ็นดูเหลือเกิน ทั้งคู่ มีดวงตาสีน้ำตาลเหมือนกัน ต่างกันตรงที่มองโลกไม่เหมือนกัน โลกของจອງอู คงเต็มไปด้วยความรุนแรงดูจากรอยแผลตามร่างกายซึ่งเดาน่าจะเกิดจากการทะเลาะหาเรื่องชาวบ้านไม่เว้นแต่ละวัน ในขณะที่นาปีเป็นคุณแม่เหล็ก ตรงข้าม โลกของเธอเล็กแคบ ดูไม่น่าทันสมัย หรือถ้าจะให้มองตามหลัก ความเป็นจริง นาปีน่าจะเอาผู้ชายอย่างจອງอูไม่อยู่หรอก

"ขอโทษนะที่เข้าใจผิด" ฉันหัวเราะในลำคอ "ฉันก็แสดงว่าทั้งสองคน เป็นเพื่อนกันมานานแล้วสิ" ฉันเดาหลังจากที่เห็นว่าคำพูดของทั้งคู่ดูสนิทกัน เกินกว่าคนที่เพิ่งมาเจอกันวันนี้

"อืม พวกเราเป็นเพื่อนที่จบโรงเรียนเดียวกันนะ เต๋ยวมยงชูเพื่อนเรา อีกคนก็กำลังจะมา อ้าว นั่นไง! ไม่ทันขาดคำ" ตอนนั้นเองที่ใครคนหนึ่ง ปรากฏตัวขึ้น มันเป็นจังหวะเดียวกับที่ฉันหันไปเห็นว่ามีคนผลักประตูหน้าร้าน เข้ามา และคนคนนั้นก็คือชายที่ฉันสงสัยว่า...

กำลังสะกดรอยตามฉันอยู่

เขามองมาที่ฉันด้วยแววตาเหมือนคนรู้จักกันดี เหมือนทุกอย่างตรงหน้า เป็นแผนของเขา เป็นเรื่องจงใจให้ฉันเข้ามาติดกับดักตรงก้าวอึดนี้

มอยงชูในร่างสูงโปร่งเฉียดร้อยแปดสิบเซนติเมตร ผิวขาวเนียนละเอียด ชนิดที่แวมไพร่อย่างเรายังชิดซ้าย เขาใส่แว่นทรงเหลี่ยมกรอบสีดำ แทนที่จะดูเนิร์ดกลับตรงกันข้าม เขาดูฉลาด คล่องตัวตั้งแต่หัวที่นัยบด้วยหมวกทรง Flat Cap เข้ากับเสื้อสูทสีน้ำตาลอ่อน (แต่ได้ข่าวว่าเรากำลังเข้าสู่หน้าร้อน)

แม้กระเป่าสะพายข้างจะดูเก๋นิดหน่อย แต่เมื่ออยู่บนตัวเขามันกลับดูคลาสสิกอย่างประหลาด (เมื่อความเป็นจริงไม่มีผู้ชายคนไหนสะพายกระเป๋าแบบนั้นแล้ว) ไหนจะกางเกงสแล็กส์ที่น่าจะทำให้เขาดูน่าเบื่อเมื่อมันมีเชดสีเดียวกับเสื้อสูท แต่รองเท้าหนังสีน้ำตาลมันวับที่เขาเลือกมาต่างหากที่มีส่วนช่วยให้เขากลายเป็นบุคคลแต่งตัวดีติดอันดับในมหา'ลัย เขาดูโดดเด่นขึ้นมาเมื่ออย่างทำเข้ามาในร้านกาแฟธรรมดา สาวๆ กว่าครึ่งร้านต่างปรายตามองไปที่หนุ่มตีตาเล็กร่างสูงอันไร้ที่ติเช่นเขา

มยองซุมองหน้าฉันด้วยท่าที่ประหลาดใจก่อนจะเอ่ยปากถาม "นี่ใครหรอ หน้าตาคุ้นๆ"

ฉันไม่รู้จะตอบเขาว่าอะไรนอกจากนั่งเฉยๆ ในใจอยากจะถามไปตรงๆ ว่าเขาสะกดรอยตามฉันทำไม แต่ก็กลัวว่าจะกลายเป็นตัวฉันที่คิดไปเอง เพราะเขาก็คงตอบแหละว่าไม่ได้สะกดรอยตามฉัน เขาแค่เดินมาหาเพื่อนที่นัดไว้ที่นี้ ฉันนี่แหละที่ต้องถามตัวเองว่ามาทำอะไรตรงนี้ นั่นสิ ฉันมาทำอะไรตรงนี้...

"มยองซุ นี่ชื่ออื่น เธอเรียนคลาสเดียวกับเราวันนี้ไง"

ฉันเหมือนจะกลายเป็นเพื่อนใหม่ของพวกเขาไปโดยปริยาย มยองซุ ขายตามองมาทางฉันเล็กน้อยก่อนจะพยักหน้าให้ ฉันเลยหันไปพยักหน้าตอบ กลิ่นน้ำหอมผสมกลิ่นเหงื่ออ่อนๆ ของเขาคืออะไร ลอยมาแตะจมูก ฉันรู้สึกไม่ค่อยชินกับการนั่งใกล้ผู้ชายเท่าไร ไม่สิ ลืมไปว่าฉันอยู่กับพี่ชายมาทั้งชีวิต แต่ไม่ๆ ต้องใช้คำว่าไม่ชินกับการนั่งใกล้คนอื่น ไม่ชินกับการมีเพื่อน ไม่ชินกับอะไรตรงหน้านี้ทั้งนั้น

"สั่งอาหารกันสักทีเถอะ ฉันหิวแล้ว" จองอูพูดขึ้น ตอนนั้นเองที่เขากวักมือเรียกพนักงานมารับออเดอร์ ฉันนั่งนิ่งเฉยๆ เพราะไม่รู้จะสั่งอะไร ในขณะที่คนอื่นดูเมนูและเริ่มสั่ง ฉันไม่สามารถกินอะไรได้เนื่องจากแพ้ของหลายอย่าง โดยเฉพาะพวกกาแฟ นม หรือแม้กระทั่งพวกแป้ง แต่ถ้าไม่สั่งอะไรมาก็ดี ก็ดูประหลาดไปหน่อย แล้วอะไรดีใจให้ฉันเข้ามาในร้านกาแฟกันเนี่ย แฮ้อ บางทีฉันก็เผลอทำอะไรงู๋ๆ จนลืมนึกว่าตัวเองควรอยู่ห่างกับอะไร ถ้าจะลุกหนีเลยก็ดูน่าสงสัย เพราะฉันเพิ่งมาขอพวกเขานั่งเองนี่นา

"ชื่ออื่น" ตอนนั้นเองที่ฉันถูกเรียกสติ ทั้งโต๊ะรวมถึงพนักงานพากัน

มองมาที่ฉัน "เธออยากกินอะไร พวกเราสั่งกันครบหมดแล้ว" นาบีเอ่ยปากถามฉันจับเมนูเพ่งตามอง ไม่เจออะไรที่สามารถกินได้สักอย่าง

"ฉันว่าฉันรู้สึกเหมือนจะอ้วกนะ อาการเหมือนจะท้องเสีย ไม่ค่อยสบายตัวเท่าไร ต้องขอตัวกลับก่อน" ฉันว่า พอพนักงานได้ยินดังนั้นก็ยกไหล่เพราะคิดว่าไม่ใช่เรื่องของตัวเองที่ต้องอยู่ฟังต่อ เธอรีบทวนรายการอาหารแล้วเดินจากไปหลังแน่ใจว่าฉันจะไม่สั่งอะไร ในขณะที่นาบี จอจอ และมยองซูต่างมองมาที่ฉันแล้วย่นคิ้ว และแน่นอน ความกดดันตกมาอยู่ที่ฉันทันที

"เธอเป็นอะไรี่เปล่า" นาบีถาม

"อาหารแพงไปหรือ หรือไม่มีเงิน ให้พวกเราออกให้ก่อนก็ได้นะ" จอจอถามต่อ นาบีกระหู่คอกลใส่เขาเป็นครั้งที่สอง "อะไรกันนาบี ฉันหมายถึงถ้าซอของอินลิ้มกระเป๋าดังค์ หรือว่าเหตุผลอะไรพวกนั้นต่างหาก"

"เปล่าหรือก จริงๆ ฉันมีเหตุผลที่เข้ามาในร้านนี้" ฉันตอบ ทุกคนพยักหน้าและรอฟัง ฉันว่าไปตามตรง "คือฉันรู้สึกได้ว่ามีคนสะกดรอยตาม"

ฉันพูด มยองซูรีบหันหน้ามามองฉันทันที ฉันสบตาเขาชั่ววินาทีหนึ่ง นัยน์ตาสีน้ำตาลได้แว่นสายตาคู่นั้นให้ความรู้สึกเหมือนคนถูกจับได้ เช่นเดียวกับหนังสือที่ไหลโขกอาบหลังคอขาวๆ ของเขา... มันแสดงให้เห็นถึงความตื่นเต้นที่ซ่อนอยู่ในจิตใจแต่กลับถูกแสดงออกมาผ่านแววตาและชั้นผิวหนัง

"หมายถึงยังงั้หรือ" นาบีพูดต่อ

"จริงๆ ฉันอาจจะรู้สึกไปเองก็ได้แหละ ช่างมันเถอะ" ทุกคนย่นคิ้วสงสัยกับสิ่งที่ฉันกำลังพยายามอ้างเหมือนเริ่มไม่เข้าใจว่าฉันกำลังจะสื่ออะไร แต่ก่อนที่ทุกคนจะมีความคิดทำนองว่า 'ผู้หญิงคนนี้ช่างน่าสงสัย' ฉันควรชัดเจนและคิดให้ดีก่อนจะตัดสินใจพูดอะไรในตอนนี้

"เธอโอเคี่เปล่า ถ้ามีอะไรอยากให้เราช่วยก็บอกได้นะ" นาบีว่าขณะหันไปมองที่อีกสองหนุ่ม จู่ๆ ทุกคนก็รู้สึกเป็นห่วงฉันขึ้นมาทั้งๆ ที่เราเพิ่งรู้จักกันแค่ไม่กี่นาที โดยเฉพาะมยองซู สายตาของเขาดูอ่อนโยนขึ้นมาไม่น้อยตอนมองมาที่ฉันตอนนี้ สรุปรูปร่างเขาสะกดรอยตามฉันหรือฉันคิดไปเองกันแน่เนี่ย แต่ดูๆ แล้วเหมือนสถานการณ์จะตกไปอยู่ที่อย่างหลังมากกว่า

"ฉันว่าฉันอาจจะขอกลับก่อนดีกว่า ใ่ว้ใจกันพุงนี้ที่มหา'ลัยนะ"
ฉันทำท่าจะหยิบกระเป๋าลุกขึ้น แต่นาบีเอื้อมมือมารั้งฉันไว้ก่อน

"จงดูไม่ได้ทำอะไรให้เธอกลัวใช่ไหม" นาบีแสดงท่าทีอย่างคนอยากมีฉัน
เป็นเพื่อน ดูเหมือนในกลุ่มพวกเขาจะมีกันแค่สามคน และเธอไม่ยอมเป็น
ผู้หญิงคนเดียวในกลุ่มสินะ

"เปล่าๆ ฉันแค่มีเรื่องที่ต้องทำนะ" ฉันแก้งย่นจมูกและนั่งสบายๆ
เพื่อให้ดูไม่เร่งรีบเกินจนน่าสงสัย

"สรุปที่เธอบอกว่าจะอ้วกเมื่อกันต์ขึ้นจริงๆ" ตอนนั้นเองที่มยองซูหันมาถาม
เหมือนเขาพยายามสังเกตอาการของฉันอยู่เรื่อยๆ ฉันลืมหेतุดลนี้ไปแล้ว
เพราะจริงๆ ฉันไม่ได้อยากจะทำ "เอางี้ ให้ฉันเดินไปส่งเธอที่บ้านมั๊ย"

"นั่นสิ ให้มยองซูไปส่งเธอมั๊ย เมื่อเกิดอะไรขึ้นเธอจะได้ปลอดภัย ช่วงนี้
มีข่าวอาชญากรรมเยอะด้วย" นาบีเสริม และตอนนั้นที่ฉันนึกกลับไปคำพูด
ของมยองซูที่จู่ๆ ก็อาสาจะไปส่งฉันที่บ้าน เขาดูเหมือนคนที่จะ...จิบฉันยังงี้ก็ไม่วู้
โธ้ย พอละ ฉันควรจะเลิกคิดไปเองสักที นี่แหละข้อเสียของการที่ไม่ค่อยมีสังคม
เลยทำตัวไม่ค่อยถูกแบบนี้

"ไปกันใหญ่แล้ว มันไม่มีอะไรขนาดนั้น ฉันแค่...ไม่ชินกับการมีเพื่อน
ในมหา'ลัยนะ พอดีฉันเพิ่งย้ายมาอยู่ที่โซลได้ไม่นาน" ตอนนั้นรู้สึกได้เลยว่า
ข้ออ้างของฉันเริ่มสะเปะสะปะไปกันใหญ่ จากที่ตัดสินใจจะลุกหนีไปให้มันจบๆ
กลายเป็นฉันต้องมานั่งอธิบายให้ทุกคนไม่สงสัยอะไรในตัวฉันแทน ฉัน
ไม่อยากรกลายเป็นตัวประหลาดสำหรับใครตั้งแต่วันแรกของการเปิดเรียน
โดยเฉพาะกับพวกเขาทั้งสาม ถ้าเกิดฉันทำอะไรไม่ดี พุงนี้พวกเขาอาจจะ
เอาฉันไปนั่งเฝ้าท์ และฉันเองก็ไม่อยากตกเป็นเป้าสายตาของใครตั้งแต่
เริ่มเรียนที่นี่ใหม่ๆ เพราะกว่าจะปลอมเอกสารทำเรื่องสมัครเรียนได้นี่ต้อง
อาศัยความสามารถหลายอย่างมากเลยนะ ถ้าฉันก่อเรื่องจนเป็นเหตุให้ต้อง
ย้ายไปไหนตอนนี้ พี่ชายฉันต้องฆ่าฉันแน่ๆ แล้วไอเดียขอเรียนที่มหา'ลัย
ก็อาจจะเป็นโมฆะ ฉะนั้นลืมหेतุดลนี้ไปได้เลย

"แต่ฉันไม่อยากให้เธอรีบกลับนี่ เรายังคุยกันไม่ถึงไหนเลย" นาบีว่า
ฉันมองสายตาคู่นั้นด้วยความรู้สึกเอ็นดูเหมือนลูกหลาน ถ้าคนพวกนี้รู้ว่า

จริงๆ ฉันอายุเท่าไรจะยังอยากเป็นเพื่อนฉันกันอยู่ไหมนะ

"พวกเธออยากเป็นเพื่อนฉันจริงๆ เหรอ" ฉันทาม พยายามดึงตัวเอง กลับมาอยู่ในสถานการณปกติ

"ไม่ต้องเขินหรอกน่า พวกเราไม่กัเธอหรอก" จงลู่ ว่า ในขณะที่ มยองซูไม่พูดอะไรนอกจากยิ้มบางๆ ช่วยสนับสนุนให้กับการนั่งอยู่ต่อของฉันท ซึ่งนั่นหมายความว่าฉันต้องกลายเป็นเพื่อนของพวกเขาจริงๆ แล้วสินะ

"ฉันขอโทษนะที่ทำให้บรรยากาศมันดูประหลาดไปหน่อย แต่ฉัน ค่อนข้างประหม่า หวังว่าทุกคนจะเข้าใจ" ฉันทพยายามนึกคำพูดแก้ตัวไปเรื่อย "คือ...ฉันไม่ค่อยชินกับเมืองหลวง กับผู้คน หรืออะไรทั้งนั้น ขนาดเมื่อกี้ ยังคิดว่ามีคนสะกดรอยตามเลย ทั้งๆ ที่มันอาจจะไม่มีอะไร เธอ...ได้โปรด อย่าเพิ่งหาว่าฉันบ้านะ" ฉันทพูดโยงโย่ทุกอย่างมารวมเข้าไว้ด้วยกัน และไม่มานาน เมื่อได้เห็นสีหน้าทุกคนคลายความสงสัยแล้วฉันเปลี่ยนเป็นความเข้าใจมากขึ้น ฉันทก็เริ่มโล่งใจ

"อ้อ..." มยองซูลากเสียงขณะพยักหน้าซ้ำๆ

"โอเค ฉันทก็เข้าใจละ ดูเหมือนพวกเราต้องแนะนำตัวเองให้เธอรู้จัก มากกว่านี้สินะ" นาบีพูดเหมือนรีเฟรชทุกอย่างใหม่ให้กลับมาเข้าประเด็น แม้ว่าสิ่งที่ฉันทพูดจะเป็นแค่การแกล้งเพื่อป้องกันไม่ให้ความลับของตัวเอง หลุดออกไปหรือทำให้ทุกคนสงสัย และดูเหมือนผลลัพธ์ตอนนี้ก็ค่อยๆ เริ่มเป็นไปในทางที่ดีขึ้น

"งั้นเอจี้ เรามาเล่นเกมถามมาถามกลับกันดีมั้ย" คนที่นั่งเจิบที่สุดในโต๊ะ เสนอขึ้นมา เขายึดตัวตรงก่อนจะหันมายิ้มให้ฉันเพื่อละลายน้ำแข็งให้กันและกัน แม้ว่าฉันควรจะกลัว แต่กับสิ่งตรงหน้าก็ดูเหมือนจะคุ้มเสี่ยง เพราะเท่าที่ดูแล้ว สามคนนี้น่าจะไม่มีพิษภัยอะไร แถมซึ่งฮุนก็ไม่ได้ห้ามฉันทคบเพื่อนหรือมีสังคม แต่ฉันทต้องเตรียมใจว่าจะสนิทกันมากไม่ได้ เพราะฉันไม่ใช่มนุษย์เหมือน พวกเขา

"เอาสิ" ฉันทว่า พวกเขาให้โอกาสฉันทมาก่อน และนั่นคือจุดเริ่มต้น ของความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนของเราสี่คน... เราล้วงจับปลัดจับปลู มาเป็นเพื่อนกัน สามคนนี้เป็นสามคนแรกในชีวิตที่ฉันทกล้าเรียกว่า 'เพื่อน'

ฉันจำไม่ได้แล้วว่าวันนั้นเราคุยอะไรหรือถามอะไรกันบ้าง แต่สิ่งที่ฉันจำได้ มันเป็นความรู้สึกที่ฉันไม่เคยพาตัวเองไปถึงมาก่อน มันเปี่ยมไปด้วยรอยยิ้ม และเสียงหัวเราะ

เมื่อคิดไปถึงช่วงเวลาแห่งความสุข ฉันก็แทบนึกไม่ออกว่าอะไรที่ทำให้ ความสัมพันธ์ของพวกเราจบลงหลังจากนั้น แต่ถ้าฉันพยายามเล่าต่อไปเรื่อยๆ คิดถึงช่วงเวลาถัดไประหว่างเรา... แน่แน่นอนว่าฉันไม่สามารถเลี้ยงเรื่องร้ายๆ หรือลืมนึกถึงเรื่องร้ายๆ และกลิ่นคาวเลือดที่ผันความโศกเศร้าและความทรงจำ อันแสนโหดร้ายที่สุดในชีวิตของพวกเขาได้...

และอีกไม่กี่นาทีต่อจากนี้

ฉันก็พบว่าไม่มีใครบางคนต้องการให้ฉันกลับไป... กลับไปในเวลานั้น มันเป็นสัญญาณ เป็นเหมือนคลื่นแม่เหล็กที่กำลังดูดฉันให้ไปติดกับ ก่อนจะบดขยี้ด้วยความอาฆาตเคียดแค้น ฉันได้ยินชื่อของเขาไม่ชัดหรอกนะ แต่ถ้ามันเป็นสิ่งที่ทำให้ฉันต้องชดใช้กับเรื่องทั้งหมดพวกนั้นล่ะก็...

"คิมของอิน! ตีน!"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623273.html>